

Dve ekscentrični lepljenki

Čudež

Zgodil se je čudež, o tem ni dvoma.
To si ti, moja gospa, tako dolgo iskana,
moj grenki pelin, moja reka, ne,
ne mislim pretiravati.
Vedno v mojem grlu in prsih
kot lastna duša.
Kako brezupno zgrešeno bi bilo moje življenje
brez tebe, moja pot, moja trudnost in moj počitek.
Zdaj šele vem, ko te prvič
v življenju vidim.
Kam s samo seboj in preostanki dneva?
Leta in leta tako, noč in dan -
o mizerija.
Človek bi moral biti kratko in malo iz železa.
(Mogoče bi bilo res najbolje tako).
Mar je bilo to vzrok?
Ali je to dovolj za beg?
Nikar se ne muči, gospa,
moj črni mak,
z dlanimi in koleni se že pogrezava
v mrak.

Ko svet počrni

Ko se nam narava odmika,
ne, ko narava ugasne,
ko svet počrni in ga moramo v temi
na slepo iskati s svojimi rokami,
pa se nam sproti sesuva v prah
ko razžrta pajčevina,
ko to, kar je, je enako temu, česar ni
in nad vsem vlada tišina,
ko se nam pred očmi ne svetlika

nobena luč, marveč nas zlovešče
obletava le kaka redka kresnica,
tedaj, ljudje, v kaj naj še upamo?
Česa se naj še oklenemo?
Ste že videli rasti gobe po dežju?
Kroge in polkroge gob, elipse in rafale...
Kakšne linije, ljudje, in kakšne figure!
Mar nam more kdo iz njih razbrati bodočnost?

Darinka Grmek

Od doma

Siva je cesta, dolga...
in ob njej razgaljena drevesa,
mrtve trave,
domačije
in ograde.
Z gmajne me pozdravljajo
temnozeleno postavne
borov.
V raztrganih oblakih
bežijo misli.
Nad vasjo
- še vidim jo vso lepo -
so se misli zlepile
v krvavo rano zarje.